

Uslišan.

Ko past sem hodil pod goró,
večera čakal sem težkó:
na pragu z mamó sva sedela,
na jasnem nebu zvezde štela,
bogastvo vedre svoje sreče.
Roké sklenila sva proseče:
»Bog daj, da bi ko zdaj
ostalo vekomaj!«

Mladenič ljubil sem cvetoč
obrazek bel in črno noč.
Pri oknu z ljubico sva stala,
lepo se za roké držala,
le eno željo še imela:
»Bog daj, da bi ko zdaj
ostala vekomaj!«

Al zvon je žalostno zapel,
mi hladni grob je mater vzel;
in godci spremili poskočni
so drago z drugim v stan poročni.
Po svetu romar sam sem blodil,
nebesa prosil, koder hodil:
»Bog daj, da bi ko zdaj,
ne bilo vekomaj!«

O polnoči, ko vse že spi,
le v hramu mojem luč brli;
majoliko si sam nalivam,
preteklim srečnim dnem napivam;
nalit kozarček v roki stiskam,
sam v noč temno prepevam, vriskam:
»Bog daj, da bi ko zdaj
ostalo vekomaj!«

Kazimir Radič.

